

NR. 6 · JUNI 1956 · 13. ÅRGANG

FELG OG HVERDAG

GENNIGRETSBLAD FOR VESTRE BÆRUM

Unnskyld, men . . .

En nær venn ringer og inviterer oss til aftens. I grunnen passer det dårlig, for vi skulle lakkert gulvne den kvelden. Men vi har lyst, og da må alt annet vike.

Neste uke ringer en annen. I grunnen passer det godt, men utsiktene til å få en hyggelig kveld er ikke så store denne gangen. Derfor gjelder det å mobilisere en forhindring, og vi svarer: Du må unnskyld, men . . .

Hvordan er det når Gud innbyr oss? Eller når vi innbys til Guds hus?

En dansk prest forteller at det var flyttet inn en ny familie i nabo-huset. Han besøkte familien så snart den var kommet i orden, og pratet hyggelig over en kopp kaffe. Da han gikk, sa han: Velkommen til kirken begge to. Fruen svarte kjapt: De må unnskyld, pastor, men vi har så lang vei . . . Da tok hun seg i det. Dette var den unnskyldningen hun pleide å bruke der hun bodde før!

Når vi innbys til Guds hus, har vi mange unnskyldninger parat. Vi har en have som skal stelles, et hus som skal bygges eller en tur vi lenge har planlagt. Vi er trette og må sove lenge, vi får gjester eller vi har små barn som skal passes.

La oss tenke over hvilke verdier som er størst her i livet, og la oss granske våre motiver neste gang vi svarer nei takk til innbydelsen. Kanskje vi bruker en unnskyldning som ikke er aktuell lenger?

BØNN

Lær meg, o Gud, å bede rett om alt som jeg kan trenge, og hjelp meg, at jeg ei blir trett om jeg må bede lenge. Ti du har sagt meg i ditt ord at du for hver som på deg tror ei nådens dør vil stenge.

Chr. E.

Herrens tolk.

Bryn kirke ble innviet 28. juni 1861. Kallsboken forteller at elevene fra Asker Seminar ved gudstjeneste sang en sang som for anledningen var forfattet av seminarlærer G. F. B. Horn. For en tid siden fikk vi rede på at samme G. F. B. Horn (best kjent som senere garnisonsprest i Kristiania) også var forfatter til den vakre innskriften på den ene av kirkeklokkene i Bryn kirke. Det gikk slik til at da det en søndag i november i fjor skulle kringkastes gudstjeneste fra Moen kapell i Brandbu, stod det i Programbladet noen opplysninger om kirken. Bl. a. var det fortalt at den ene av klokkene bar denne innskriften:

«Ringer jeg til kirkemøde
kalder jeg til ro de døde
altid er jeg Herrens tolk
naar han samle vil sit folk.»

En datter av garnisonsprest Horn gjorde oss da oppmerksom på at denne innskriften var skrevet av hennes far til en av klokkene i Bryn kirke. Det er altså vi som har «originalen», men vi fortener ingen i at den blir «lånt» også til

MEN —.

Fra min barndoms grammatikk-undervisning husker jeg hvordan *substantivene* stod for meg som språkets viktigste ord. *Verbene* hørte også til blant de store. Men lågest blant dem alle, uten enhver betydning likesom, stod *konjunksjonene*, bindeordene. Men hvor livet siden har lært meg noe annet. Språkets mektigste, viktigste og mest avgjørende ord finnes nettopp i bindeordenes rekke. Det er det lille, uanselige ordet *men*.

Det lærte jeg første gang annen påskedag for mange år siden i Ulern kirke hvor jeg hørte daværende kallskapellan, nå biskop i Agder, Johannes Smidt, preke over dette ene ord, en preken jeg siden aldri har kunnet glemme.

Evangeliet for annen påskedag er hentet fra Lukas-evangeliet og handler om de to disipler som påskedag gikk fra Jerusalem til Emmaus. Og mens de gikk der så bedrøvet og talte om det sørgelige som var hendt, om Jesu død og begravelse, kom den oppstandne Jesus og vandret blant dem. Han kunne nok gjort dem glad igjen, men de kjente ham ikke.

Og så viste Smidt oss i sin preken på en mesterlig måte ved en mangfoldighet av eksempler fra skriften og fra dagliglivet hvorledes dette ordet *men* så ofte er avgjørelsens skjebnesvangre ord for

andre kirkers klokker. Det er underlig å tenke på at i 1961 vil denne klokken ha ringt sitt budskap utover bygden i hundre år.

så mange. Kanskje særlig når vi står ved en religiøs avgjørelse. Ordet *men* er her blitt anstøtsstenen, ulykken, så mang en gang der det stilte seg i spissen for alle de argumenter og unnskyldninger vi fører fram for å unnså oss fra å ta avgjørelsen nå. Vi skulle så gjerne overgi oss til Gud, ville så gjerne begynne et nytt og bedre liv, *men* — — —.

I dag, annen søndag etter Trefoldighet, saft jeg igjen i kirken, denne gang i Bryn kirke, og hørte dette ordet *men* bli skjebneordet for så mange. Evangelieteksten var beretningen om Den store nadverd, Lukas 14: En mann gjorde en stor nadverd og innbød så mange. Han sendte sine tjenere ut for å si: «Kom, for nå er alt ferdig!» Men de begynte alle som en å unnskyld seg. Og så ble de alle forkastet. Igjen rant Smidts preken meg i tanken. I sannhet et skjebnesvangert ord.

Likevel behøver det ikke å være slik. Vi kan så godt bruke ordet uten å la det være bare unnskyldningens, avslagets og skuffelsens forløper. Det har nemlig også framfor noe annet ord en positiv side, og kan som intet annet ord være gledens, håpets og lykkens varselord i vår tale. Hør bare hvor vakert Blix bruker ordet i fedrelandsalmen: «Vårt heimland i myrker lenge låg og vankunna ljuset gøynde, *men* Gud du i nåde til oss såg — —.» Eller Bjørnson i fedrelandssangen: «Hårde tider har vi døyet, ble tilsist forstøtt. *Men* i

verste nød blåøyet frihet ble oss født.»

Og mer enn for noen annen bør dette ordet for oss kristne være forlatelsens, forståelsens, unnskyldningens og tilgivelsens forløper, i det vi med Luther sier: «— vi er ikke verdige til noe av det vi ber om og har ikke fortjent det, *men* vi ber at han vil gi oss alt av nåde.»

Måtte vi også anvende det slik i vårt liv overfor vår neste!

T. J. B.

Arbeidet med Bryn kirke.

Under bispevisitasen i Asker nylig hadde Budstikka's referent en samtale med biskop Smemo, og spurte da også om biskopen snart kom på visitas til Vestre Bærum. Til dette svarte biskopen at dessverre ble det flere år til ennå, da mange andre menigheter står for tur. Siste visitas her var i 1949 ved biskop Berggrav.

Biskop Smemo hadde ikke selv vært i Bryn kirke, men kjente til hvordan den så ut. Han uttalte håpet om at den forandring og utsmykking av kirken som har vært på tale så lenge, nå snart måtte bli gjennomført.

Til dette kan vi tilføye at forbedrelsene med å sette i gang arbeidet ved Bryn kirke er begynt. Arkitekten har tatt fatt på sin oppgave, og vi har de kommunale myndigheters ord på at arbeidet skal være fullført til 100 års jubileet i 1961.

Vi gleder oss alle til dette og håper arbeidet snart blir satt i gang.

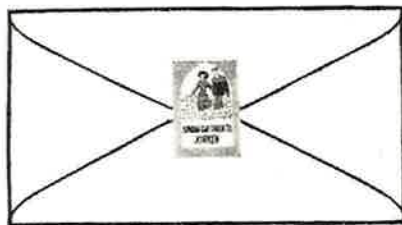
Reklame.

Hvorfor driver ikke kirken mer reklame for sine gudstjenester? spør folk.

Om kort tid vil De oppdage noen nye, friske plakater som innbyr Dem til gudstjeneste.

Plakatene finnes også i oblatform, dvs. i form av små brevmerker. Hvis De vil være med å innby Deres venner til gudstjeneste, kan De få kjøpt et ark oblater på prestekontoret. Det er 72 oblater i et ark, som koster kr. 4.—.

Ovenfor ser De hvordan en av plakatene (og altså oblaturene) ser ut. Og nedenfor antyder vi hvordan Deres korrespondanse heretter kan ta seg ut.

Det ringer på døren ...

Utenfor står en representant for Jehovas vitner og ber Dem kjøpe «Vaktårnet». Hun eller han innleder en samtale og vil ikke gå igjen. Vi har selv vært ute for en som satte benet innellom da vi ville lukke igjen døren.

Fra en bok som nettopp er kommet ut i Danmark, «De må da innrømme!» tillater vi oss å gjengi noen linjer om fenomenet.

«Det er noe imponerende ved sektens beundringsverdige ildhug. De ofrer sin tid, de overvinner sin menneskefrykt, de går gate opp og gate ned med bladet sitt — «Våk opp» og «Vaktårnet», og de er slett ikke redd for å ringe på ved dørene og fallby sine billige bøker. De prøver energisk å få i gang en samtale om de siste tider (ofte krydret med en fanatisk nedrakking av kirke og prester) og tilbyr eventuelt å spille en grammofonplate for Dem med foredrag av en av «lederne». Det er nesten ikke mulig å bli kvitt dem, og hvis de omsider går, kommer de mer enn gjerne igjen.

Man kan ikke diskutere med Jehovas vitner. De ønsker nemlig ikke å samtale, bare å overtale. Og til det benytter de en mengde bibel-sitater, særlig fra det Gamle Testamente, men på en så vilkårlig måte at det blir svindel, et skjult eller åpenbart angrep på den kristne barnelærdom, på Bibelens enkle tale, på all sunn fornuft.

Sektens stifter er amerikaneren C. T. Russel (død 1916), som ved å sette sammen noen tall fra Bibe-

len, fant ut at Jesus skulle være kommet usynlig tilbake til jorden i 1874, og skulle ta makten på jorden i 1914. Da denne spådommen ikke gikk i oppfyllelse, endret etterfølgeren J. F. Rutherford, læren derhen at Jesus i 1914 kastet djevelen ned på jorden, mens Jesus selv i 1918 personlig (om enn usynlig) overtok ledelsen av Vaktårnsselskapet. Denne sekten betrakter derfor seg selv som Guds synlige organisasjon og representant på jorden. Den driver sterk propaganda mot bestående institusjoner, stater og kirkesamfunn. «De forenede nasjoner» blir betegnet som djevelens siste kraftanstrengelser, og man lover at nå skal «slaget ved Harmageddon» snart stå, og da skal alle som ikke har sluttet seg til Rutherfords lære, bli meiet ned av Guds bøddel og blodhevner. Jesus skal foranstalte et fryktelig blodbad ...

Selvfølgelig forkaster sekten den kristne dåp og nattverd, og julen er «fra ende til annen hedensk og demonisk, det er satan som har skapt den». Hele læren bunder i en forvrent fortolkning av Bibelen, og mens de før ikke ville kalles kristne, hevder de nå at de er den rette kirke.

Sektens medlemmer er ofte bra og nidkjære mennesker, men de er ledet vill, og de villeder andre. Sin gud kaller de Jehova, de vitner om den gammeltestamentlige, den truede, gjengjeldende og hevrende gud.»

Vi vil for egen regning gjerne

legge til: Vær på vakt! Den tro Jehovas vitner vil overtale Dem til å anta, er ikke den kristne.

Kort sagt.

Med omslagsbildet av feriestemning i Vengedalen (med Romsdalshorn i bakgrunnen) vil vi gjerne få ønske våre lesere god sommer. Riktignok er ikke sommeren bare ferie, for mange av våre lesere er den vel snarere tvertimot, men om vi ikke selv kommer på fjellet, så drar iallfall våre tanker dit, og så kan jo bildet hjelpe dem på vei.

Sommeren er en hviletid for redaktører av menighetsblad. Dette er siste nummer av Helg og Hverdag før ferien. Vi kommer igjen i september.

Apropos ferie. «Jeg er aldri så trett som når jeg er på ferie og ikke har noe å gjøre,» sa en aktiv mann. Akkurat som man blir syk av å spise for meget, blir man trett av å hvile for meget.

Til slutt en liten historie som kan gi oss litt å tenke på: En misjonær som sammen med noen innfødte skulle vade over en flod med sterk strøm, undret seg over at hver og en av disse tok en tung stein som de bar med seg over elven. På misjonærens spørsmål hvorfor de gjorde det, svarte de: «Vi går sikrere gjennom strømmen når vi har noe tungt å bære!»

Jernvarer - Kjøkkenutstyr - Fargehandel - Assuranseagenturer

O. J. EKORNRUD

Sandvika

Telefoner:

Butikk 53 82 65 - Kontor 53 02 16

Religiøs litteratur
Bib'ler - Testamenter - Salmebøker

Sandvika
Bok- og Papirhandel

Rannveig og Oskar Andresen

Telefoner 53 85 42 - 53 89 55

Daglig tilførsel av fersk fisk
og friske grønnsaker

Bærum Fiskesentral

Tlf. 53 89 58

Les et godt tidsskrift også!

Les

Kirke og Kultur

De kan abonnere i bokhandelen eller på postkontoret. Det koster bare kr. 12.50 pr. år.

Bernhard Moe

Telefon 53 89 50 - Sandvika

JERNVARER - KJØKKENUTSTYR
GLASS OG STENTØY

Sandvika Elektriske
Bakeri & Konditori

Erling Østby
53 85 10 - 53 02 36

Østbys Konditori

Haslum - 53 69 43

Varde-skjorter

Kr. 24.—

Reidar Davidsen
Sandvika

FLASKER, FILLER, JERN, METALL

Brukte ovner kjøpes stadig
Skytømatter stadig på lager

Svend Pettersen

Tlf. 53 88 62

Lager ved fabrikken Tomten

Sandvika
Begravelsesbyrå

Opprettet 1924

Innehaver: Ågot Halvorsen

Alt ved kremasjoner og
begravelser ordnes

Tlf. 53 89 20 - 53 86 84

O. K. Ringstad

SANDVIKA

Godt utvalg i skotøy

Sandvikens Skotøi-
forretning

V, Paulsen

Bakerverar —

si *jes*

Gudstjenestene fremover sammen blir holdt etter denne planen:

24. juni: Tanum. 1. juli: Sandvika. 8. juli: Bryn. 15. juli: Tanum. 22. juli: Sandvika. 29. juli: Bryn. 5. august: Tanum. 12. august: Sandvika. 19. august: Bryn. 26. august: Tanum. 2. september: Sandvika. 9. september: Bryn.

Vi henviser ellers til erindringslisten i Budstikken.

Fra kirkebøkene.

DØPTE :

Bryn kirke. 13. mai: Astrid Wilberg. 20. mai: Viggo Mørk. John Erik Mørk. Leif Olav Rognlien. John Ragnar Hermansen. Sølvi Hildremyr. Bente Merete Bye. Gunvor Erdal. 27. mai: Carl Erick Frølich Fuglesang. 10. juni: Siri Lothe. Unni Myhrvold Iversen. Ulf Bonna. Astrid Halvorsen. Kåre Hanssen.

Tanum kirke. 6. mai: Geir Moen. Bjørn Holth, Arne Geir Hansen. Janni Eggerdink. 21. mai: Pål Henning Koch. Per Arne Rønning. 3. juni: Eva Berggrav. In-

gunn Marit Andresen. Ellen Birgit Brenna. Anne Cecilie Monrad.

Sandvika kirke. 20. mai: Dag Vidar Tryland. 3. juni: Wera Eriksrud. Ove Uthushagen.

DØDE :

Adolf Ulverud, født 16.6.1877. Elise Rønningen, født 3.7.1880. Aagot Sand, født 5.9.1890. Edvard Marinus Schou, født 6.10.1870. Albert Gabrielsen, født 25.2.1880. Gustav Jørgen Jahnsen, født 12.5.1896. Sofie Birgitte Arntzen, født 9.6.1858. Finn Hebbe Johnsrud, født 5.7.1930. Oskar Kristoffersen, født 14.5.1892.

Kontingenten

for *Helg og Hverdag* kan De betale til:

Fru Margit Nygaard, Bærum meieri.

Fru Ruth Stokstad, Bærums verk.

Fru Ragnhild Holmen, Bryn gård.

Fru Gudrun Trulsrud, Lommedalen.

Fru Gerd Berger, Rykkinnveien.

Narvesens kiosk, Gjøttum st. Vøyenengen landhandleri.

Sandvika Bok- og Papirhandel.

HELG OG HVERDAG

utgis av Vestre Bærum menighetsråd og utkommer med 10 nr. i året.
Redaksjon: Fredrik Knudsen, T. J. Bakken, Øivind Seip Berggrav

A.s Industritrykkeriet, Oslo